

THONIS

The background of the entire image is a textured, golden-yellow wash. In the upper portion, behind the title, are dark silhouettes of ancient Egyptian pyramids and temple structures.

WALTER SLOVO

Walter Slovo

THONIS

Copyright

Autor: Walter Slovo

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

Korektura: Anna-Marie Rabová

Obálka: Walter Slovo

2016

ISBN:

978-80-7512-500-2 (ePub)

978-80-7512-501-9 (mobipocket)

978-80-7512-502-6 (pdf)

Věnováno mé nejdražší, té, bez níž by Thonis sotva kdy
vznikl, mé Zuzance

REPUBLIKA ČECHY A MORAVA	6
1 BENEDIKT	7
2 NEFERTITI	41
3 TEJE	84
4 BENEDIKT	115
5 ARSES	153
6 ANEŽKA	216
7 EGON	259
8 HAKOR	348
9 BOLESLAV	422
10 SATRE	449
11 KAROMAMA	515
12 WOJCIECH	552
13 FANTASTA	600
HISTORIE THONISU	611
STRAVOVÁNÍ 23. STOLETÍ	614

| **REPUBLIKA ČECHY A MORAVA**

Počet obyvatel: 5 mil.

Státní zřízení: federativní republika

Hlavní město: Praha

Příslušnost k unii: Euro-Ruská unie

Měna: rubl

1| BENEDIKT

| 23. století |

| Praha, Republika Čechy a Morava |

„Snad to začalo tím, když jsem prostitutce namluvil, že ho mám třicetcentimetrového,“ tato věta kolemjdoucího přivítá Benedikta zpátky mezi bdělými. Leží na kamenném vltavském nábřeží s bolavým týlem a oslnivé slunce jej zdržuje od rozpomenutí se, kde to vlastně je a proč se vlastně válí na pěší zóně. Nábřeží je nějakých šest metrů pod úrovní dvouproudové silnice s tramvajovou tratí uprostřed. Přesto má pocit, jako by ho ty dopravní prostředky měly rozmačkat tady a teď.

Konečně se po úmorném probrání zvedne, aby na vratkých nohách popošel k lavičce, na které by se rád způsobněji vzpamatoval. Neopil se, to ví s jistotou. Šestatřicetiletý Benedikt se konečně rozpomene, k čemu vlastně došlo, a tato skutečnost jej ohromně vyděsí. Proč ho zdánlivě zdravé tělo muselo zklamat a ponížit jej před zraky tolika lidí, kteří jej bezesporu pokládají za ubohého opilce? Je dospělý, neměl by zažívat bezmoc starce. Dává si pár minut k dobru a poté mátožně zamíří ke kovovým schodům, které jej z nábřeží zavedou k tramvajové zastávce. Potřebuje do nemocnice, a to rychle. Ze všeho nejdříve si

ovšem musí poradit s přecházením přes cestu, jinak tramvaj nestihne. Jenomže má strach přes silnici přejít. Nedovede řádně posoudit, zdalipak jsou černé elektromobily dostatečně daleko, aby jej nesrazily. Sebere všechnu odvalu a s jízlivou dávkou strachu spěšně přechází pravý pruh silnice. Oddechne si úlevou, že jej samočinné aerodynamické jedno až dvousedadlové elektromobily koncernu *AvtoVAZ-Škoda* nepřejely jako pomalou želvu.

Benedikt ke svému cíli dorazí za patnáct minut, a to včetně času stráveného chůzí běloskvoucými chodbami. Ztěžka dosedá na volnou židli. Je mu mizerně. Cítí se jako zbytečná součást tohoto světa. Nejraději by se zavrtil hluboko do země, aby na něj nedosáhly pařáty starostí.

Napjatě očekává, až konečně vyvolají jeho jméno. Se sepjatýma rukama zkoprněle vyčkává na židli v nemocniční chodbě. Kolemjdoucí se neubrání příměru jeho zevnějšku k elegantně oblečenému staroanglickému gentlemanovi z předválečného období dvacátého století. Černé vlasy má neposedné a sčesané na stranu. A opravdu, důstojné rysy, zelenošedé oči a bledé rty jsou památkou na jeho otce, Angličana, který Benedikta a jeho matku opustil záhy po jeho desátých narozeninách. Přestože se o syna nijak nezajímal, tak se občas objevil jako zázrak, který nakrátko překopec běh věcí, aby záhy zmizel

kdovíkam. Naposledy otce viděl ve svých dvanácti letech a ve svých patnácti mu naposledy napsal *myšlenkový mail* (MM) – to mu po matčině úmorném naléhání připomenul, aby se laskavě rozhýbal se zasíláním výživného. V dětství nechápal, proč ho k tomu matka nutila, docela se to neslučovalo s jejím mudrováním, že se o všechno dokáže postarat sama a Benedikta nesmí ani napadnout, že by neměl všeho dostatek. Dnes už chápe, že byla naopak v koncích a od synových MM si slibovala přírůstek na bankovním účtě, aby tak měli co k jídlu.

Benedikt se zvedá, konečně ho zavolali. Nemocnice Karla IV. stojící u Karlova náměstí je bezesporu moderním zařízením, čistota a modernost vyvolává úžas, který v Benediktovi zmutuje do pocitu, že tohle zařízení je mimo jeho ligu. Necítí se ani tak v nemocnici, jako spíš na benefičním banketu, kde o sebe zakopávají celebrity a boháči a on se tam snaží vetřít bez potřebného sociálního statusu.

Dveře se před ním rozestoupí a Benedikt vstupuje do pobočky *Sberbank*. V Republice Čechy a Morava je se dvěma milióny klientů vůbec největší bankou a v měřítku Euro-Ruské unie je druhou v pořadí. Pobočka se sedmi bankéři dokazuje, že se jedná o vytíženou pobočku. Benedikt se usazuje před vyvoněným bankéřem, kterému není ani pětadvacet let, a Benedikta popuzuje už jen skutečnost, že mnohem mladší člověk bude rozhodčím v jeho žádosti. Vyfintěné finanční ústavy mají tu nehezku moc, že se i přes všechny ty příjemné lidičky z reklamních spotů z *virtuoprojekcí*, dokážou s přehledem povyšovat nad

své klienty v tísní. Alespoň takhle to vnímá Benedikt. Pokud mu *Sberbank* nevyjde vstříc, nesmírně ho rozlítí, že banka tolik investuje do vybavení poboček a pak nenajde peníze, aby pomohla věrným klientům v nouzi. A Benedikt v nouzi rozhodně je, potřebuje si půjčit další peníze, aby měl z čeho platit své léky, které mu kvapem docházejí. Bez léků bude častěji upadat do bezvědomí. A nejen to. Než se tedy Benedikt ukáže v ordinaci svého lékaře, potřebuje úvěr na léky.

„V jaké věci vám mohu být nápomocen?“ zeptá se ho pozitivně naladěný bankéř. Nejspíš mu předchozí klient kývl na produkt, k jehož koupi jej přesvědčil. Na svém stole má položený pouze hrnek s geneticky upravenou kávou. Na pobočce nejsou počítače, počítači jsou bankéři. Počítačem je i Benedikt, neboť i on v sobě má čínskou technologii *SuanPchan*¹. Benedikt se se *SuanPchanem* dokonce i narodil, neboť jeho rodiče už technologii v sobě měli. Naproti tomu bankéř *SuanPchan* získal tak, že prošel genovou terapií. Lidé se *SuanPchanem* nepotřebují elektroniku k tomu, aby se s někým domluvili nebo si přečetli elektronickou knihu. Díky *SuanPchanu* prošlo i bankovníctví velkou změnou. Mnohé záležitosti lze vyřídit pouhou myšlenkou. Takže pokud se klient zajímá o nejvýhodnější spořicí účet, tak stačí pečlivě zformulovat dotaz a okamžitě disponuje znalostmi o momentálně nejvýhodnějším spořicím účtu, který si může

¹ 1) *SuanPchan* byl původně název pro staré čínské počítadlo představující symbol bohatství. Novodobý význam *SuanPchan* představuje čínskou technologii vzniknuvší ve 22. století ve Velké Číně. Tato technologie změnila svět.

okamžitě založit pouhou myšlenkou a v mžiku si na něj převést peníze. Funguje to i při žádostech o úvěr, ale může se stát, že klientovo přání banka neschválí (či nezamítne) okamžitě, ale vyzve ho, aby navštívil nejbližší pobočku.

A proto je Benedikt v bance. Bankéř se ho optal na důvod návštěvy jen ze slušnosti, už při pohledu na Benedikta mu hlavou proběhl klientův profil, a proto je perfektně obeznámen se situací.

„Mám rozjednanou žádost o úvěr,“ poví Benedikt.

„Ach, ano,“ bankéř pokračuje ve zdvořilé habadůře. „Centrála si vyžádala několik doplňujících informací, ke kterým se ze zákona nemůžeme dostat, pokud se klient osobně nedostaví. Je mi líto, že vás zdržujeme,“ omlouvá se.

„Vaše centrála se nejspíš dozvěděla, že mám zdravotní obtíže,“ Benediktův výraz je jako písek, který je plný výmolů a rýh, pak jej ovšem vyhladí vánek a po kazech na kráse není vidu. Jenomže uvolněný úsměv mu dlouho nevydrží.

Bankéř hraje rozhořčení. „Mohu vás ujistit, že k něčemu podobnému nemůže dojít. Nemáme přístup k natolik diskrétním informacím našich klientů.“

„Netvrdím, že musíte mít přímo přístup ke zdravotním kartám.“ Benedikt se nechce nechat obalamutit. Je totiž přesvědčený, že za umístěním bankovních poboček do nemocnic stojí snaha o špiclování klientů, přičemž se banky dozvídají, jaká nemocniční oddělení klienti

navštěvují. Benedikt měl tu smůlu, že poslední dobou hojně navštěvoval neurologické oddělení. V době elektronických peněz, kdy v Euro-Ruské unii není v oběhu jediný hmotný rubl či kopějka, je přítomnost kamer na pobočkách neopodstatněná. Benedikt je přesvědčen, že kamery u dveří poboček jsou namířeny na nemocniční chodbu, aby dokázaly rozpoznat klienty a případně vydedukovat, kam se chodí léčit.

„Chápu, že v případě bank je snadné uvěřit konspiracím, ale věřte mi, že banka zohledňuje mnohá kritéria, na jejichž základě je úvěr schválen, anebo zamítnut. V případech, kdy klientova úvěrová angažovanost překročí určitou výši, je vyžadována klientova návštěva na pobočce. To aby mohla být zadána další data potřebná ke schvalovacímu procesu o další úvěr. Centrála vás prosí o jednorázové nahlédnutí do zdravotního registru, aby do schvalovacího procesu mohlo být zadáno vaše zdravotní skóre. V této úrovni registru je zachována diskrétnost, takže se jako banka dozvíme jen koeficient, bez jakékoliv diagnózy. Máme váš souhlas k jednorázovému nahlédnutí do zdravotního registru?“

Benediktova několikátýdenní úzkost překračuje práh agrese, nejraději by třískl do stolu a je škoda, že nemá sílu mýtického titána, jelikož by tuze rád koukal, jak by se deska stolu rozšklebila do prasklin. Bez peněz nedokáže uhradit potřebné medikamenty. Je v nouzi jako ještě nikdy. Pokud mu kdy chyběly peníze, tak šlo o případy, kdy jako

student neměl na zaplacení nájmu nebo potřeboval rozeběhnout své podnikání. Když se mu roky po studiích podařilo neživořit na dluh, dostal kopanec od života, který udělal víchr v jeho účetnictví. Ztracená nemoc! „Jsem dlouholetý klient,“ začíná po promnutí čela.

„Bez vašeho souhlasu nemůžu pokračovat ve schvalovacím procesu,“ utíná ho bankéř.

„Podívejte se,“ Benedikt se nenechává odbýt. Krotí se, aby mu jednu nevrazil.

Bankéř nevrní zrovna blahem z dalšího klienta, co nedokáže pochopit, že proces je proces a požadavek centrály prostě neobejde. „Pochopte, nic s tím nenaděláme. Pokud chcete znát odpověď, zda vám půjčíme peníze, potřebuji váš souhlas.“

„Co kdybych tento rozhovor nasdílel na internet?“ snaží se zachovat klid typický pro staroanglického gentlemana. Nelíbí se mu bankéřovo chování, které shledává povýšeným.

„Což je ve smluvních podmínkách mezi námi, jako bankou, a vámi, jako klientem, zapovězeno pod pohrůžkou sankcí a zhoršení vašeho koeficientu v registru dlužníků, což by ohrozilo vaše šance při schvalovacím procesu u jiného bankovního ústavu.“

Benedikt stojí na eskalátoru, který míří k nástupišti metra. Nedovede si představit, jak dlouho ještě vydrží ty příšerné návaly tísně. Špatná

ekonomická situace se s ním táhne pár měsíců a zhoršuje mu zdraví. Pokud se nedovede dlouhodobě hodit do klidu, hrozí mu markantní změna životní úrovně, přičemž se stane závislý na cizí pomoci. Kterou si ovšem nebude moci dovolit. Souhlas k nahlédnutí do zdravotního registru bankéřovi nedal. Pokud by ho dal a banka by nahlédla do registru, nedostane úvěr ani náhodou. Zbývá jediná možnost. Musí se dostat do Thonisu!

Bělostně čisté nástupiště metra je od kolejišť odděleno bezpečnostními stěnami, které jsou po odbavení vlakových souprav zavřené a promítá se na nich záznam inaugurace českomoravské prezidentky Hany Phanové, jejíž předci přišli ze severního Vietnamu do tehdejší České republiky v devadesátých letech jednadvacátého století. Haně Phanové se podařilo obhájit mandát a začíná její druhé funkční období. Na bezpečnostních stěnách se střídají *virtuoprojekce* s gratulujícími hlavami členských států Euro-Ruské unie. Prezident Ruské federace, Andrej Pavlovič Adamov, má za sebou katedrálu svatého Víta, před níž promlouvá k lidem, kteří se na inauguraci přišli podívat. V době *SuanPchanu* není potřeba mít reportéry v terénu, každý člověk se *SuanPchanem* může zastat funkce reportéra a kamery jenom tím, že je očitým svědkem události a zážitek nasdílí na internet. Co vidí a slyší, to vše může nahrát na internet. Zpravodajské skupiny pak jenom surfují po internetu a vybírají nejzajímavější záběry pro své informační kanály.

Ruský prezident má charismatický projev vyvolávající dojem silného a rozvážného vůdce. „Gratuluji českomoravskému lidu, že se nenechal zmást nečistými praktikami politických oponentů prezidentky Phanové a zvolil si záruku slušnosti, bratrství a stability. Na těchto základech stojí společenství národů – které nesešlo z cesty jako zbytek Evropy a nevzdalo myšlenku integrace – a na sutinách původní myšlenky Evropské unie znovunastolilo důstojnost a solidaritu od Aše po Anadyr. Je důležité, abychom měli na paměti, že nejde o samozřejmost, ale o výsadu, kterou si musíme zasloužit. Poučením nám je minulost. Druhou polovinu jednadvacátého století (nejen) Evropu rozvrátily etnicko-sociální konflikty mající základy v kolabující světové ekonomice, mocenských ambicích některých států a následných válkách o zdroje. Města hořela. Populace ničily biologické útoky. Stanná práva nepomohla zažehnat občanské války. Mezikontinentální spojení přestala mít opodstatnění, když se cesty spojenců rozcházely a armády sotva uchránily pořádek ve svých vlastních státech. Zkostnatělý Evropský parlament v Bruselu nebyl dostatečně připravený na dramatické demografické změny způsobené válečnými utečenci a tyto změny explodovaly do dalších fatálních rozbrojů. V těch chvílích Evropský parlament nereagoval podle skutečných potřeb jednotlivých států, a to zapříčinilo devastaci Evropy. V druhé polovině třiadvacátého století existuje na základech Evropské unie hned pět spojeneckých unií: Vatikánský pakt, Euro-Kanadská dohoda, Kalmarská unie, Osmanská

říše, a konečně Euro-Ruská unie. Chaos trval skoro dvě stě let, než na planetě zavládla naděje v důvěru mezi sousedy. Ale jak jsem říkal, nejde o nic samozřejmého, jedná se o výsadu, kterou musí každý z nás ochraňovat. A na nás politicích je, abychom nezapomněli na minulost a poslouchali své spoluobčany. Prezidentka Phanová je tou ctnostnou osobou, která ctí zásady našeho společenství, a takové lidi potřebujeme, abychom opět nespadli do bahna chaosu. Ještě jednou gratuluji prezidentce Haně Phanové a gratuluji Republice Čechy a Morava. Ruský lid je s vámi,“ ukončí svou rozvážnou řeč ruský prezident, který poslední větou připomíná, že právě Rusko před sto lety úspěšně a nákladně intervenovalo ve východní a střední Evropě, díky čemuž se tento region po dosazení loutkových vlád postupně stabilizoval.

Svět tříadvacátého století vznikl na sutinách předluženého světa, jež nedostatek nerostných surovin uvrhl do divokého předindustriálního období, během něhož armády nedokázaly intervenovat na území daleko za svými hranicemi. Let stíhacího letounu nebo nastartování tanku byly najednou vzácnější. Největší výhodu měly země, které do svých armád zakomponovaly stroje na alternativní pohony. Ale i tyto prvotní výhody převrátily vzhůru nohama vzpoury a štěpení dříve jednotných armád, vždyť samotné USA jsou dnes rozděleny na Spojené státy americké, Konfederaci a Texas podporovaný Latinskoamerickou revolucí.

Dnešní koalice chrání nejvyspělejší drony křižující oblohu. Pohánějí je solární kolektory a dokážou fungovat desítky let, oproti svým

„prehistorickým“ předchůdcům mají vysloveně zakázáno přelétat hranice koalic. Fungují pouze jako dozorcí svého vzdušného prostoru. Případné překročení hranic je trestáno eliminací stroje a politickým popotahováním, případně sankcemi. Politické rošády mezi sousedy mohou vyústit až v masivní vzdušné souboje, které by si i na povrchu vyžádaly lidské oběti. V dnešní době, kdy se dokážou koalice navzájem zničit hrozivě vyzbrojenými drony, není možno intervenovat masivními přesuny pozemních vojsk, ty nejsou v podstatě proveditelné, aniž by do toho nemohli zasáhnout spojenci napadené strany.

Poslední masivní intervencí byla ruská angažovanost ve východní a střední Evropě, které dokázali Rusové za masivního přispění dronů dobýt pomocí obrovského pěšího vojska, jež mimo jiné přemísťovali po železnici za pomoci parních lokomotiv.

Prezidenta Ruské federace vystřídá vlajka Euro-Ruské unie, která je nástupnickou vlajkou EU, jen s tím rozdílem, že uprostřed kruhu hvězd je hvězda odkazující na Rusko.

Jakmile se před Benediktem otevřou dveře ochranné stěny a lidé vyjdou ven, zoufale vyrazí k vagónu soupravy metra. Dav se nedočkavě dere do vagónu, Benedikt se nad nezdvořilým spěchem ušklíbne. Cukne sebou, když mu někdo podstrčí papírek do dlaně. Uvnitř vagónu si papírek pozorně prohlédne. Je na něm přístupové heslo. Zvedne hlavu a

v přečpaném vagónu hledá zainteresovanou osobu. Souprava zastavuje na zastávce jménem Thonis. Ještě v první třetině jednadvacátého století se zastávka jmenovala Anděl. Zastávka je pod městskou částí rozkládající se na původní rozloze vypáleného a zaplaveného Smíchova. Většina dveří vagónů zůstává zavřená, otevřou se jen dveře zadního vagónu, který je určen pro obyvatele samosprávného Thonisu. V Praze není výstavnější zastávky metra než té pod Thonisem. Sochy bohyně Hathor s kraví hlavou stojí po celé délce širokého peronu. Hieroglyfy jsou na stěnách v nadživotní velikosti a vyprávějí o thoniském blahobytu a reklamní spoty na *virtuoprojekcích* („hologramech“, které vidí jen lidé se *SuanPchanem*) motivují diváky, aby neváhali a svou pílí dosáhli bydlení v nejprestižnější části Prahy, potažmo celé pětimiliónové Republiky Čechy a Morava. Na žádném jiném pražském nástupišti metra nejsou k nalezení fontány ani palmy, samotné metro působí jako náramná destinace k dovolené.

Reklamní sdělení ze spotů na peronu se automaticky přehrají do myslí cestujících, kteří nemají přístup do Thonisu. „Získání thoniského podmíněného pobytu je závislé na věrnostním programu,“ říká ženský (či mužský hlas) v rodném jazyce posluchače. „Čím více nakupuješ u *celostátních kněžských organizací* tvých oblíbených staroegyptských bohů a čím více svou víru v bohy dáváš najevo před lidmi, tím se ti zvyšuje šance dostat se do slosování o podmíněný pobyt v Thonisu! Podmíněným pobytem to přitom nemusí končit, může se ti poštětit a

vyhraješ trvalý pobyt, a staneš se tak trvalým občanem Thonisu!“ vábí ženský (či mužský) hlas. Trvalý pobyt je pouze pro určitý okruh obyvatel Thonisu, nejvíce mezi ně patří potomci smíchovského egyptského ghetta. Trvalé občanství může člověk získat i za zásluhy pro Thonis. Každopádně je nutné pamatovat, že při podmíněném pobytu je stále potřeba využívat věrnostního programu a nepřestávat soutěžit a nakupovat, jinak povolení k podmíněnému pobytu propadá.

To všechno už Benedikt ví, nejede tudy poprvé.

Snívá o bydlení v Thonisu. Hnací motorem mu je vidina kvalitnějšího a mnohem dostupnějšího zdravotnictví, tudíž by se jeho nemoci konečně dostala náležitá péče. S rodinou se snaží zúčastňovat co nejvíce spotřebitelských soutěží, aby jim výhra pobytu neunikla. Zatím nezbyvá než ve výhru věřit, nezbyvá než nakupovat pořád dokola.

Přepadá ho pocit zmaru, každé projetí stanicí Thonis mu připomíná, že se dosud nepohnul z místa a pořád trčí tam, kde nechce být. Sedá si na uvolněné místo. Na další zastávce vagón prořídne. Naproti sedí nezajímavá dívka, která prstem ukáže k lístku, který Benedikt pořád drží v ruce. Dívka si nenápadně přejede prstem kousek po vnitřním stehně.

Benedikt se snaží odolat, ale hlavu má pohmožděnou existenčními problémy, až odpírání přesune do přihrádky „ztráty, nálezy“ a pozorně si přečte heslo. Po příkazu k propojení nakrátko zavře oči. Teď si o dost

vyzývavější dívka vykasá sukni až k pasu. Kalhotky rozhodně nemá a lesknoucí se výhled vybízí k interakci. Z takovéto dálky by to za normálních okolností nemělo být možné, ale přes všechny ty pachy spolucestujících mu nos dráždí vyzývavá vůně. Benedikt neotálí a už se jí beze stop studu ukazuje. Někteří spolucestující o něj zavadí pohledem, ale dlouho se u něj nezdrží. Jiní zase sedí bez zjevných známek zájmu o okolí, krátí si čas konzumací obsahu, který si vybrali na internetu, jedni jsou například napojeni na sdílené vysílání hokejistů, takže prožívají bezprostřední zážitek ze hry hokeje – vidí očima hokejistů. Benedikt dávno přejel zastávku, na které chtěl vystoupit, ale pohled na dívku pracující na svém rozkroku je pro něj rozumným argumentem, proč mít zpoždění. Nahá dívka nelení a chytá se madla nad ním. Pak už následuje dřina, u které se zapovídá ticho. Na zádech jí vypučí velká růžová ptačí křídla. Benediktův orgasmus *odmění* plivancem do obličeje a pořádnou fackou.

Pak ho jako smyslu zbavená líbá, jenže k Benediktově nevoli přestane, sleze z něj a obkročmo si klekne přes tuláka a vyšpuleným zadkem vyzve Benedikta k pokračování. Benediktovi je při pohledu na tuláka zle, ale nakonec se přemůže a pokračuje. Nepřestává dorážet, dokud dívka nedosáhne orgasmu. Celá rozjívená máchne křídly a obletí ho, aby se snesla za jeho zády a rukou hmatla po penisu. Dívka se mezi nohama změnila v muže a vztyčeným údem dloubne Benedikta do zadku. Ten vyjekne a okamžitě se odpojí z virtuální reality – takzvaného

viranosexu. *Viranosex* slouží výhradně k anonymním sexuálním povyražením.

Benedikta po odpojení překvapí muž středních let sedící vedle něho. Na klíně má pražského krysaříka. Muž nepokrytě pozoruje jeho doznívající erekci. Benediktovi je studno, rychle se zvedá s rukama zakrývajícima poklopec a odchází na druhý konec vagónu. Nezajímavá dívka netají svou nevoli a s Benediktem se rozloučí se vztyčeným prostředníčkem.

Jakmile souprava metra zastaví, Benedikt urychleně vystoupí. Proč se opět nechal zlákat? Občas se stane, že se v metru vyskytnou lidé, co někomu podarují lísteček s heslem, díky kterému se připojí k soukromému *viranosexu* a vše následující se odehraje pouze v rovině soukromí jejich myšlenek, takže celý sexuální výstup ve vagónu nikdo neviděl a nikdy neuvidí. Ale je zřejmé, že vzrušení je znát, i když se nejedná o fyzický akt. Benedikt doufá, že chlápek nenasdílí jeho erekci na internet. Ke strachu o své zdraví se přidává i strach o svou pověst. Přitom si nemá v reálném sexu, na co stěžovat, jenomže občas neodolá pozlátku adrenalinové zábavy. Zvláště v psychicky vypjatých situacích. Prožívat něčí nasdílený sex na internetu je zajímavá zkušenost, ale časem člověku stejně otrne, proto pak hledá větší extrém a tím je *viranosex*, při kterém se ovšem může stát, že spolucestující ze stavu poklopce pochopí, čemu se muž zrovna oddává. Ženám se v jistých situacích holt lépe existuje.

Benedikta znechucuje, že ke vši škodě ještě natrefil na perverzní hovado.

Slunce nemravně pálí.

Kdyby tak s rodinou vyhráli pobyt v Thonisu, **nemusel by se nadále prodávat**, s touto myšlenkou zastavuje před *Knižním ateliérem paní Teje* se starožitným vývěsním štítem. Původně byla novorenezanční třípatrová stavba z roku 1902 vystavěna na základech tovární haly na mlýnské stroje a sloužila jako vinohradská tržnice, v pozdějších letech měla pro Prahu – Vinohrady funkci obchodního domu, později funkci prodejní galerie s nábytkem, výstavní síň, kasína a ještě před sto lety zde sídlilo ústředí vinohradské domobrany. Dnes tu Pražané najdou antikvariát.

Benedikt závidí odmítačům, kteří mohou zapomínat. Pokud jednou potvrdíte účast na jakékoliv sešlosti a máte *SuanPchan*, tak si na termín pokaždé zavčasu vzpomenete. Účast může samozřejmě ještě stornovat, ale za zklamání Teje mu to nestojí. Dveře se před ním rozestoupí, protože ho vyhodnotí jako pozvaného návštěvníka. Uniformovaní pracovníci ostrahy ho pozdraví mírnou úklonou hlavy. Klimatizovaný interiér je inspirován tím, který zde byl v dobách prodejní galerie s designovým nábytkem, to bylo před více než dvěma sty lety. Dnes tu ovšem nejsou výlohy oddělující prodejny. *Knižní ateliér paní Teje* víc

než antikvariát připomíná výstavní síň, zvlášť hodnotné svazky jsou uvnitř vitrín, jiné jsou volně k prolisťování na podstavcích. Benedikt vyběhne schody z bílého kamene a přelétne očima vzdušný prostor osvětlený přirozeným světlem přicházejícím skrze sklo-ocelovou střešní konstrukci. V kavárně uprostřed haly lidé upíjejí své nápoje, ale sběratelé častěji utvářejí různorodé hloučky u knih. Na banket se dostavila celá řada známých i nevýrazných sběratelů knih, ne všichni přitom vyvolávají dojem potřebné solventnosti. V době *SuanPchanu* jsou papírové knihy nepotřebné, a proto jsou ty starožitné obzvlášť ceněné. Knihy vytištěné před dvacátým stoletím mohou mít hodnotu desítek miliónů rublů. Od druhé poloviny jednadvacátého století zažilo původní území České republiky tři vlny pálení knih, ať už šlo o náboženskou či ryze politickou agresi, knihovny hořely a nepohodlná nakladatelství vylétávala do luftu. Dokonce i vyslovený brak z dvacátého století by dnes měl cenu stovek tisíc rublů, pokud by se ovšem dochoval. Kvalita papírů nebyla totiž od dvacátého století kdovíjaká.

Benedikt prochází kolem regálu, ve kterém jsou knihy vystaveny tak, aby šly vidět přední obálky. Pětatřicetiletá japonská Češka hovoří se solidně působícím starším pánem v bílých rukavičkách. Její předci přišli z Japonska v půlce jednadvacátého století, aby zde pracovali pro českou filiálku japonského koncernu. Ženina usměvavá tvář je sebevědomě veselá a spolu s tělem působí mnohem mladším dojmem. Se starším

pánem upíjí vinný střík a pozvolna dojdou k podstavci, pod jehož neprůstředným sklem je první vydání *Drákuly* Brama Stokera. Původně měla novorenezanční budova okna i v přízemí, ale ta jsou z bezpečnostních důvodů zazděná. Krom řady bezpečnostních prvků je *Knižní ateliér paní Teje* pojištěný na dva a tři čtvrtě miliardu rublů. Knižní ateliér doposud nikdo nevykradl, snad i proto, že mezi bezpečnostními prvky je i nanoprach, který dokáže ulpět na nepovolané osobě, čímž vytvoří neviditelný krunýř a zloděje dokonale znehybní.

„Už jsem ani nedoufala.“ O půl hlavy kratší Asiatka jde Benediktovi naproti.

„Ahoj, Teje. Banket se jeví náramně.“ Políbí svou mladistvě vypadající ženu. Kostýmek sice lichotí štíhlému tělu, ale víc by uvítal, kdyby si mohl připomenout, co nosívá pod ním. Teje se zašklebí, když jí svou úvahu pošle jako *MM* (*myšlenkový mail*). Ale s čím se jí už nesvěří, jsou výčitky svědomí. Teje si nezaslouží, aby za jejími zády dělal nemorální ohavnosti, Benedikt požádá číšníka přes *MM* o víno, neboť si naléhavě potřebuje otupit mozek.

Výhoda komunikace pomocí *MM* spočívá v její přirozenosti. Šlechtic nemá šanci vypozerovat konverzaci, do které není zapojen. Kdokoliv přijme *MM*, tak se mu v mysli vzkaz přehraje stejně přirozeně, jako když jej napadne myšlenka.

„Kníže, můj manžel Benedikt. Benedikte, kníže Hans Karel XIII. z Lichtenštejna,“ pokyne směrem ke šlechtici.

Muži si podají ruce, Benedikta přitom štvě, že se kníže neobtěžuje sundat bílou rukavičku. Chtě nechtě nezdvořilost překousne. Se svým staroanglickým vystupováním je vyrovnaným diskutérem pro šlechtice, na kterého se společensky usměje a podívá se na *Drákulu*. „Živě si pamatuji, když jsem v této knize listoval. Majorita lidí ani neví, k jakému intimnímu splynutí dochází mezi čtenářem a knihou, když oči prolétávají nad tištěným písmem. Každá kniha jinak váží, za ta staletí načichla jinými vůněmi a zažila různé zacházení, a přesto všechny knihy spojuje kouzlo romantiky mezi dvěma hmotami, masem čtenáře a vlákny papíru knihy.“

„No právě...,“ přisvědčí kníže. „Dnešní elektronické knihy nás balamutí, navozují dojem, že čteme ze stránky knihy, leč chybí tomu to, co jste tak pěkně popsal. Elektronické knihy obracíme myšlenkou, myšlenkou rozhodneme, co budeme číst, jenomže elektronická kniha nenahradí knihu podmanivě kyprých tvarů.“

Benedikt příkyvuje. „Na druhou stranu, mají dnešní spisovatelé mnohem větší provize. Když existovala nakladatelství, byli mnohdy vzati na hůl,“ v jeho projevu je znát lehká povýšenost typická pro staroanglického šlechtice.

„Ale koneckonců je tomu příkoří šmytec, vždyť staletí nato máme jako sběratelé možnost ocenit jejich díla, jak si po právu zaslouží. Tři milióny rublů za *Drákulu*,“ usměje se spokojeně kníže.

„Škoda, že Stoker z toho nic neuvidí. Zdá se mi nespravedlivé, že na

začátku jednadvacátého století mohl dostat spisovatel v naší zemi snad osm procent z prodeje knihy. Třicet osm procent přitom inkasovala distribuce. Ať už je čtení e-knih neromantické, tak dává spisovateli možnost si mnohem více vydělat, vždyť je to nakonec jenom on, kdo knize investoval měsíce času, mnohdy řadu let. Přitom než se proslaví, tak svá díla tvoří o svém volnu, po konci pracovních a domácích povinností. Dnes nakladatelství neexistují, nejsou to ona, kdo určují, které knihy spatří světlo světa, ale autoři jdou přímo s kůží na elektronický trh a jsou to právě čtenáři, kteří určují, kdo má talent. Víte, líbí se mi, že si můžu vybrat knihu napsanou v dialektu, ve kterém mluví zlomek světové populace, ale díky automatickému překladu dokážu knihu přečíst v češtině. Dříve existovali překladatelé, víc jim ovšem vynášelo, když překládali technickou dokumentaci než knihy, u kterých museli zanechat kus sebe, protože se nepřekládá slovo od slova, ale je nutné text interpretovat významově.“

„Čeho jste tedy příznivcem?“ optá se ho blahosklonně kníže ztrácející trpělivost s filozofujícím žvanilem.

Teje skrze *MM* sdělí Benediktovi, ať to se spekulacemi nad užitkem dávno mrtvému autorovi nepřehání, knížete přece jen zajímá investiční příležitost.

„Spravedlivější mi přijde dnešní knižní trh, ale dáte mi jistě za pravdu, že nejlépe si text užijete se sklenkou kvalitního alkoholu, musíte sedět v pohodlném křesle a v rukou vám nesmí chybět hmotný

kus historie.“ Pohledem se vrátí zpátky k *Drákulovi*. Jako chlapec knihu hltal v elektronické formě, ale až v dospělosti dostal příležitost si ji přečíst s chirurgickými rukavicemi v místnosti s ochranným klimatem a takříkajíc naživo.

„Čím se vlastně živíte?“ optá se ho kníže Hans Karel XIII. z Lichtenštejna ze slušnosti. Informaci si zjistil už při stisku ruky, ale je zdvořilejší začínat téma otázkou než hrubě dávat znát, že během rozhovoru surfujete po internetu. Cíl své otázky vyhodnotil už před vyřčením jako poklesek vůči pohostinnosti hostitelky, ale nedokáže si odpustit ukázat, kdo má navrch, jeho postavení mu to přece dovoluje – v podstatě ovládá polovinu státu, a to Moravu. Oproti Benediktovi je kníže věhlasným sběratelem starožitností a dle svého neskromného názoru rozumí problematice starožitností lépe, než jí kdy bude rozumět Benedikt. Kníže je povahy vztahovačné a vůbec nejraději má intelektuální převahu, aby také ne, když zaplatil za nejdražší verzi *SuanPchanu*, která je ještě dostupná pro běžné spotřebitele. Každé filozofování, u něhož je přítomen, vyhodnocuje jako zákeřnou hru na kočku a na myš, přičemž mu rozum velí, aby ukázal, že myši rozhodně není on.

„Promiňte, že jsem vpadla uprostřed diskuze,“ vyruší je dvacetiletá Nefertiti. Rodičům oplatí vřelý úsměv a knížeti adresuje jeho nepodbízivou formální verzi. Výškou je podobná Teje, až na to, že oproti matce nemá asijské rysy. Nefertitinu dlouhou černou paruku s

ofinou zdobí čelenka napodobující staroegyptský šperk. Na pravé tváři má pihu. V podpaží drží složený bílý slunečník. Její jméno ve starověké egyptštině znamená *kráska, která přišla*. Pro potvrzení významu není potřeba sáhodlouze polemizovat, zдалipak svým příchodem vzbudila v knížeti zájem. Nefertitina štíhlá postava s prsy velikosti 55F má na staroegyptský outfit nezvykle světlou pokožku, kterou chrání přiléhavé bílé šaty s UV ochranou. Šaty sahají až ke kotníkům a průsvitné rukávy zakrývají světlé paže a lokty. Ruce si venku chrání rukavičkami s UV ochranou. Staroegyptská móda se neobejde bez opálení, proto bledá Nefertiti působí jako křehké zjevení, je nepřehlédnutelná.

Kníže nedává znát, že jej mrzí, že s ní na internetu nenašel žádný pornografický materiál. Docela by se rád dostal na kloub těm velkým ňadrům. Jakkak asi vypadají? Třeba se mu jednou pošťestí. „Právě jsme srovnávali situaci současných a minulých spisovatelů. Jak se k věci stavíte vy?“ Zdá se být více zapálený do konverzace, než tomu bylo při hovoru s Benediktem. „Je spisovatelům lépe teď, anebo měli lepší pozici za doby tištěných knih?“

Nefertiti nepatří mezi nadšené upovídance. Ze všeho nejraději mluvívá se svou rodinou, ale k ostatním lidem je nedůvěřivě odtažitá a nerada s nimi plýtvá slovy. Nefertiti chce knížeti odpovědět stručně, ale prohraje vnitřní boj: loajalita k matce ji nutí neodsekávat významnému zákazníkovi – jak by si tuze přála – a přes vnitřní nepohodlí se nutí nezklamat matku. Všechny krom rodiny chápe jako kulisu, nerada s

lidmi mluvívá, ale jejich existence vytváří místům atmosféru. Nefertiti baží po bydlení v Thonisu, avšak bez lidí ve staroegyptském oblečení by Thonis byl ochuzen o tu správnou atmosféru.

Nadechne se a proti srsti se zhostí role správné dcery. „E-knihu můžu zakoupit ve zlomku myšlenky, uloží se mi v hlavě a mám k ní kdykoliv přístup, čtecí plochu si díky *virtuoprojekci* vytvořím ve vzduchu před sebou, anebo i na krabici od vloček, pokud chci mít pocit, že držím hmotnou knihu. E-knihu si můžu i za úplatu zálohovat na cloudu.“ Bezelstně si narovná ztuhlá záda pohybem rameny dozadu, prsa šťouchnou do vzduchu. „Pro čtenáře jako takového je pro mě e-kniha pohodlná. Jestli dostane spisovatel za svou práci náležitě zaplacen z mých peněz, než jak tomu bylo v minulosti, neřeším, dneska je norma, že za svou práci dostane spravedlivý podíl. Jako člověku, kterému lahodí estetično, mi dělá dobře, když se mohu pohybovat mezi zhmotnělými knihami.“ Očima obsáhne prostor knižního ateliéru s hraným svěžím elánem. Dělat dojem ji vyčerpává. „Snad za to může zvědavost, která mě žene třeba do obrazáren. Papírové knihy jsou krásné a čtení z nich je dobrodružství, zvlášť když jsou některá slova vybledlá. Ale bohužel, dneska se masivně na papír netiskne, tak nevím, zda má smysl nad tím hodiny hořekovat. Dnes je vysoce kvalitní papír pouze jedním z mnoha zálohovacích médií, aby si generace po nás v případě dalšího technologického úpadku nemyslely, že jsme žili na stromech.“

Mohlo by se zdát, že mezi sebou hovoří nezvykle strojeně a až přespříliš květnatě. Dávno před érou *SuanPchanu* se lidé vymezovali vůči ostatním způsobem vyjadřování a ti inteligentnější měli vždycky přece jen lepší vyjadřovací schopnosti s bohatší slovní zásobou. Proto nepřekvapí, že pokud mají lidé se *SuanPchanem* možnost působit inteligentněji na své okolí, tak si rádi připlatí za vyjadřovací *znalostní balíček*.

Nefertitin MM Benediktovi: *Neměli bychom tu mít dlouhého stání, od dobře informovaného zdroje vím, kde se za dvě hodiny koná spotřebitelská soutěž bohyně Hathor. Je to půl hodiny odsud, takže fůra času, abychom se zbavili aristokratického nadšence do lolitek.*

Benediktův MM: *Nabokovově Lolitě bylo dvanáct, tobě už táhne na třicet.*

Dvacetiletá Nefertiti položí ruku na otcovo rameno a ve chvíli, kdy kníže přikývne směrem ke starším dámám, ho zmáčkne, až Benedikt sykne.

Nefertiti letmo pohlédne na Stokerova *Drákulu*, načež vysloví svou čtenářskou touhu. „Škoda, že se nedochoval exemplář Stokerova *Klenotu sedmi hvězd*. Ale naděje mě neopouští, je zřejmé, že sběratelé nezveřejňují celý obsah svých sbírek, takže kdo ví, třeba si *Klenot sedmi hvězd* jednou přečtu.“ Nefertiti snad nikdy neomrzí témata spjatá s knihami. Když už má mluvit s lidmi, je ráda, když je řeč zrovna o knihách nebo o starožitných časopisech vědeckého rázu. Proto ukazuje

k zasklenému podstavci se speciálním vydáním *National Geographic* ze září roku 2008. Když skupinka k podstavci dojde, pustí se do vysvětlování. „Aby se zastavilo stárnutí papírů, je každá z křehkých a zežloutlých stránek zapuštěná do syntetického ochranného obalu. Časopis je nadobro uvězněn v průhledné krychli, aby si i další generace nadšenců mohly v eNGéčku listovat. K obracení stránek přitom slouží malá robotická ručka. Toto zvláštní vydání je věnováno starověkému Egyptu.“ Nad krychlí s časopisem se objeví *virtuoprojekce* s obsahem. „Článek z roku 1923 pojednává o historickém okamžiku, kdy Howard Carter v Tutanchamonově hrobce proboural poslední zapečetěné dveře, za kterými se nakonec nacházel sarkofág. Reportér Maynard Owen Williams patřil mezi první žurnalisty, kteří mohli vyfotit okamžiky archeologického triumfu. Osobně se mi líbí tato fotografie,“ robotická ručka reaguje na Nefertitin *MM* a ohleduplně nalistuje na poslední stránku článku s černobílou fotografií Tutanchamonova sandálu.

„Musím se přiznat, že mámě příliš nepřeji, aby se jí podařilo tento skvost prodat, ráda bych se na něj chodívala koukat i nadále.“ Usměje se zasněně a opět si protáhne ztuhlá záda.

Tejenin *MM* k Nefertiti: *Už si proboha neprotahuj záda, ještě chybělo, aby ses zvedla na špičky jako „holčička“.*

Nefertiti *MM* nasdílí s Benediktem a matce odpoví: *Máš pravdu, když to uděláš před taťuldou, jsem ráda, že neumím číst vaše myšlenky.*

Benedikt s oběma nasdílí třísekundový animovaný skeč, kde dceru

nakopne do nastaveného zadku.

Teje s nimi nasdílí, jak vykopnutou Nefertiti srazí k zemi obří plácačkou na mouchy.

„Touto dobou musí být na lednickém zámku překrásně,“ Teje změní téma.

„Milerád vás provedu po jeho zahradách,“ slibuje kníže. V jeho pěti letech získali Lichtenštejnové zámek Lednice zpátky.

„Velmi byste nás poctil,“ poděkuje vmlouvavě Teje. Nefertiti se donutí k zúčastněnému výrazu oceňujícímu nabídku knížete (kterou by snad v Nefertitině nepřítomnosti ani nenavrhl), raději by přitom postávala na druhé straně haly u podstavce s druhým dílem komiksové série *Transmetropolitan*, jehož podtitul nese název *Život je pes*. Dochoval se jen proto, že každá ze stránek je zalisována do ochranné fólie. Nemůže se vynadívat na kresbu Daricka Robertsona. Baví ji jeho mistrná schopnost ztvárňovat celou řadu hysterických grimas. Darick je skvělý!

Vedle prostoru kavárny začne zpívat dětský sbor moravské lidovky. Jen čtvrtina dětí v krojích je bílé pleti.

Nefertiti na půl ucha zaznamená, jak Teje knížeti navrhuje prohlídku budovy. „Věděl jste, že jsem při rekonstrukci nechala pár místností netknutých? Chtěla jsem je zachovat jako upomínku na dobu, kdy zde sídlila vinohradská domobrana. Provedu vás po zbrojnici, samozřejmě s maketami, také vám ukážu kancelář velitele domobrany a výslechovou

místnost.“

Kníže souhlasí. Všichni zatleskají dětskému sboru. „Půjdete s námi?“ otázka se po potlesku kníže Benedikta a Nefertiti, ale víc ho zajímá účast Nefertiti.

„Musíme vás, kníže, zklamat, s otcem máme neodkladné zařizování.“ Nutí se na šlechtice vřeleji usmát, mimickým svalům se ovšem příliš nechce. Aby se jí člověk dostal do přízně, potřebuje čas, nemá v povaze rozhazovat kamarádství na všechny strany, jako když sypete zrní slepicím. Proto se ostatně stává, že ji pokládají za chladnou. Na druhou stranu chodí po ulici sebevědomě a s úsměvem na rtech, a to vlastně proto, že s nikým nemusí tlachat.

Knížeti steče úsměv do opovržení. Za tou změnou nestojí Nefertitino odmítnutí. Na scéně se totiž objevuje osoba, jejíž existence knížete irituje k nepříčetnosti. Teje už drahnou chvílí počítá s tím, že se jí nepovede, aby se ti dva na banketu nepotkali. „Slyšel jsem, že jsi to dotáhl na vrchního písaře. Měl jsi vždycky vyšší cíle než předpoklady,“ provokuje kníže nově přichozího.

Vrchní písař Ptahšepses si i v pokročilém věku zachoval svalnatou postavu. Potomek egyptských imigrantů má krátké vlasy, oční linky, sandále, světle modrou skládanou suknici a halenu bez límečku s plisovanými rukávy. Thoniský politik Ptahšepses má oproti knížeti přívětivější entree. Jenže Teje za Ptahšepsesovou dobrosrdečností vidí zákeřnost. „Snad si to tu ještě všechno nerozebral,“ popíchne

Ptahšepses knížete. „Paní Teje,“ rozpřáhne ruce. „My, drobní sběratelé, sbírající knihy z vášně, nemáme šanci přebít Lichtenštejny požívající nespravedlivé výhody, a to bohatství, co za ně obstarali předci. Těm z nás, co od kolébky měli horší startovní čáru, se snad nikdy nepovede konkurovat tak zavedené rodině.“

„Každý z mých klientů je pro mě stejně důležitý, pane vrchní písáři,“ snaží se uklidnit situaci Teje.

„Jste příliš laskavá,“ konejší ji. „Chápu, že si nemůžete dovolit nepozvat jednoho z nás, nepozvaný by se dětinsky urazil a pokazilo by to obchodní vztah,“ úsklebek adresuje tomu, kdo by měl být případným adeptem na nepozvaného. „Popravdě jsem se dávno musel smířit se skutečností, že existují lidé nároklující si práva z podstaty svého původu, aniž by se museli ušpinit pořádnou prací.“

Teje nereaguje na *MM* svého manžela a dcery. Vedoucí Tejenina knižního ateliéru stojí bezradně opodál. Pouhý pohled jeho nadřizené stačí, aby pochopil, že nevynaložil dostatečný důvtip, aby se tihle dva kohouti nepotkali.

„Nemůžeš skousnout, že si nakonec vybrala mě,“ řekne na rovinu kníže.

„Kdybys opět nezneužil výdobytků svého postavení, nikdy bys ji nezískal. Postrádal jsi můj šarm.“ Zaškaredí se. „Bez peněz svých předků bys ji nezískal. Zneužil jsi peněz, abych se k ní nedostal. Dnes už na tom jsem lépe, ale neboj se, už po tvé manželce dávno netoužím.“

Kdo by taky chtěl alkoholičku, že? Na banket *Knižního ateliéru paní Teje* se nedostane kdekdo. Kdekdo si ani nedovolí starožitnou knihu. Vidíš, už nejsem kdekdo, vypracoval jsem se, zatímco ty stagnuješ a skrýváš se za fasádou důstojnosti šlechtického rodu. Dnes bys mi dívku neukradl tak snadno. Dneska ji ale už nechci, nemusíš se bát, že ti ji vezmu. Pokud mě nešálí rozum, tak ji radši už ani nepouštíš z Lednice. Život s tebou ji zřejmě inspiroval k té ubohé disciplíně. Říkám si, co víc musí zapíjet, jestli chybu ve výběru manžela, nebo...“ úvahu nestihne rozvést, protože se strhne pro ně tak typická scéna: šťouchání a z dvou třetin neškodné pohlavky.

Vrchní písař měl pravdu, kdyby Teje nepozvala oba, uškodilo by to jejímu obchodu, oba jsou pro ni významní klienti. Plápolal v ní plamínek pochybnosti, zda banket vůbec pořádat, ale jedná se o prestižní záležitost a ona chce, aby její podnikání skvěle šlapalo. Ostraze se podaří od sebe oba odtáhnout, aniž by se poškodil jediný exponát.

Benediktovi je jasné, že s Nefertiti nevyrazí na spotřebitelskou soutěž a zůstanou s Teje, aby jí byli oporou. Nejraději by oběma mužům precizně natloukl, až by z nich zbyly jen plátky naklepaného masa. A přesto budí zdání chladné důstojnosti staroanglického šlechtice, kterou mu nikdo neodpáře a která je jeho přirozenou součástí. Dostane báječný nápad, jímž by mohl vykompenzovat absenci na soutěži. Ujme se vrchního písaře Ptahšepsese a zdvořile mu nabídne koupelnu v Tejenině

pracovně. Cestou se důvěrně nakloní k jeho uchu a jako omluvu mu nabídne prohlídku jednoho ze skladů s dosud nezkatalogizovanými knihami, kde ke své spokojenosti najde svého oblíbeného autora. „Není to vůbec standardní postup a Teje mi asi vytahá uši, ale můžete si být skálopevně jistý, že pokud tato důvěrná informace nevejde ve známost, máte příležitost přednostního výběru.“

Vrchní písař Ptaššesepes si upraví halenu a spokojeně našpulí rty. „Víc by mě potěšilo, kdybych mezi svazky našel i nějakou tu srdcovku pana knížete.“

Benedikt dává drobným úsměškem najevo, že tomu tak skutečně bude. „A ne jednu.“ Snad si thoniský politik bude Benediktova projevu dobré vůle vážit natolik, aby jeho rodině dopomohl k získání podmíněného pobytu.

Výhra podmíněného pobytu v Thonisu je těžko předvídatelným výsledkem účastí ve spotřebitelských soutěžích náboženského nadnárodního korporátu *Vedoucí všech božích úřadů, n. s.*, jehož centrála sídlí v Novém Vasetu. Primárně se ve spotřebitelských soutěžích hraje o kdeco, o dovolenou, wellness, oblečení nebo o lepší zdravotní léčbu.

Občané pětimiliónové Republiky Čechy a Morava jsou řazeni do zdravotních skupin podle verze *SuanPchanu*, čím vyšší model

SuanPchanu (to znamená lepší vyhlídky na lépe placené místo a schopnost více přispívat do státního rozpočtu), tím má občan větší roční rozpočet na státem hrazenou zdravotní péči. Pokud ho občan přečerpá, jak se to podařilo Benediktovi, musí hradit překerně drahou péči ze svého, respektive z dluhů.

Anebo může soutěžit, nakoupit například sto kusů karobových tyčinek a doufat, že vyhraje zubní plombu, chirurgický zákrok, anebo se na občana usměje štěstí a vyhraje půlroční úhradu léků kategorie D. Benedikt dvakrát vyhrál měsíční úhradu léků zmírňujících jeho nemoc, ale zbytek platil spíše na dluh než z výsledku svého podnikání. Ve své situaci není posledním mohykánem, rodiny mnohdy nedosáhnou na obludně drahou léčbu a nezbyvá jim než utrácet, kupovat, soutěžit a doufat, že jejich dítě nepostihne osud mrzáka, o kterého by se tím tuplem nedovedly postarat. Ale v Thonisu je situace nesrovnatelně lepší, zdravotnické rozpočty jsou na hlavu mnohem, mnohem vyšší a léčba je tak mnohem, mnohem dostupnější. Prosperující samosprávná městská část Thonis si může dovolit významně dotovat své zdravotnictví. Thonis je svým způsobem státem ve státě, respektive stát v hlavním městě státu.

Ale to není konec libé písne pro Benediktovy uši. V Thonisu je mizivá zločinnost, nikdo si nelízne rizika vyhoštění, v Thonisu nejsou ani kamerové systémy, které jsou jinak ve zbytku Euro-Ruské unie na každém myslitelném kroku. Kamery jsou zdůvodňovány existencí

odmítačů, ale ti nemají v Thonisu co pohledávat.

Benedikt cítí nespravedlnost, potřebuje léky jako nějaký odmítač!
*Vždyť mám SuanPchan, opakuje si mlčky dokola, proč bych měl
zatraceně brát léky?!*

„Rád vás vidím,“ zalže bankéř s přehledem.

Benedikt pokývne hlavou. „Rád bych dokončil rozpracovanou žádost.“

„Dobrá, jen pro pořádek připomenu, že si centrála banky vyžádala jednorázové nahlédnutí do zdravotního registru, aby do schvalovacího procesu mohlo být zadáno vaše zdravotní skóre. V této úrovni registru je zachována diskretnost, takže se jako banka dozvíme jen koeficient, bez jakékoliv diagnózy. Máme váš souhlas k jednorázovému nahlédnutí do zdravotního registru?“

„Ne,“ odpoví ledově klidný Benedikt, čímž bankéře vyvede z míry.

„V tom případě je naše setkání nekonstruktivní.“

„Byl bych rád, kdybyste do procesu zadal...,“ zaškaredí se,
„...výhru mé rodiny. Vyhráli jsme podmíněný pobyt v Thonisu.“

„Ach tak,“ překvapený bankéř si v mžiku ověří údaj a posléze Benediktovi pogratiuje, neboť mu bylo schváleno navýšení kontokorentu. V případě výhry thoniského pobytu bankovní centrála oželela nutnost nahlédnout do zdravotního registru. I *pouhý* podmíněný pobyt dává vysoký koeficient při žádosti o úvěr. Kdyby banka nahlédla do zdravotního registru, Benediktovi by úvěr neschválila.

Benedikt je po dlouhé době vnitřně veselý. Z kontokorentu si uhradí léky, které mu vystačí do přestěhování se do Thonisu a poté využije tamější zdravotnický systém. Včerejší výhru oslavili s rodinou v karaoke klubu, obě ženy se divily, proč si nedopřeje více než dvě sklenky vína. Zdravotní stav mu ovšem opíjení neodpustí, ale tento důvod jim nehodlá prozradit. Nerad by přišel o Teje. Úspěšná a žádoucí Teje by určitě nechtěla setrvat ve vztahu s nemocným-skoro-kriplem, jak se soukromě sám nazývá. Teoreticky se nemusel zadlužit, Tejenino podnikání se starožitnými knihami neuvěřitelně vynáší, ale nedovedl by se přenést přes finanční závislost na své ženě, proto ta jeho vysoká úvěrová angažovanost. Nedokázal by si vzít její peníze.

Zase v metru, zase lísteček. Šťastný Benedikt odolává. Na zastávce metra Vítězství přestoupí na trasu metra B. Těší ho schopnost odolat pokušení, jenomže ho podarovaný lísteček vzrušil. V minulosti dostal lísteček maximálně dvakrát do měsíce, ale vesměs dokázal odolat. Při vstupu do vagónu se v sobě nedokáže zorientovat, je přece šťastný, proč si tedy komplikovat život? Měl by se raději napojit na sledování informačního kanálu nebo si užít sledování partičky šachů. Než si sedne, zvedne ze sedadla další lísteček s vmlouvavým poselstvím: 19rsf#holcicka#°~♥~^@KU?R. Pečlivě si ho přečte. Při *viranosexu* si klasicky navolí avatara mišence, tedy svůj virtuální vzhled pro sexuální

poklesky. Nezdržuje se výběrem oblečení a nahý se proklesl davem spolucestujících a vyhledá nažhavenou černošku, se kterou si nevymění ani ahoj.

Benedikt se před hodinou odpojil z *viranosexu* a teď sedí u vychladlé kávy. Netečně pozoruje relaxační tempo návštěvníků parku Mučedníků Osvobozenecké aliance. Závěr jeho úvahy je k němu bezesporu nelichotivý. Je skrz naskrz prase, co nedovede ovládat svá nutkání. Když už se zdálo, že má vyhráno a vyřešil svůj problém s financováním své léčby a konečně pocítil úlevu na hrudi a byl po dlouhé době veselý, udělal další špatnost, po které je v něm pusto jako ve vystříleném zásobníku od samopalu. Není pochyb, černoška byla Nefertiti. Před hodinou si virtuálně užil anonymního sexu se svou dcerou. Naštěstí ho neviděla, stáli mezi nimi lidé, ale po odpojení ji zahlédl, jak se zarudlými tvářemi ztěžka oddechuje. Dovedl ji k orgasmu.

Co v ní uvidí, až se potkají doma? Svou dceru?

2| NEFERTITI

V padesátitisícovém Thonisu lidé nejezdí v osobních elektromobilech, vystačí si s dokonale propracovanou tramvajovou dopravou. Thonis je vlastně velkou a fantastickou pěší promenádou, nad kterou se v bezpečné vzdálenosti prohání zásilkové drony, které přepravují i nábytek. Za hlavní vizionáře tohoto výjimečného místa je pokládána podnikatelská dvojice, manželé Afif a Adiba Ašrafovi, kteří pohádkově zbohatli na distribuci *SuanPchanu* pro Republiku Čechy a Morava.

Nefertiti – *kráska, která přišla* – stojí s roztaženým slunečníkem z papyru před Chufuovou pyramidou na velkolepém a rozlehlém náměstí Ramesse II. Původní Chufuova pyramida byla postavena jako posmrtný příbytek pro faraóna čtvrté dynastie, byl jím Chufua, v řečtině znám jako Cheops. Thoniská replika stejně jako originál zabírá rozlohu třinácti fotbalových hřišť a na výšku měří přes sto čtyřicet šest metrů. Nefertiti zírá na hladký bílý povrch pyramidy s černým vrcholkem. Při stavbě všech replik se dbalo na původní podobu památek, v jaké je starověcí Egypťané postavili. Repliky pyramid z Gízy od sebe stojí úhlopříčně. Od sněhobílého povrchu pyramid se laskavě odráží světlo a Nefertiti zaplavuje štěstí. Odmala ji okouzlovaly kulisy starověkého

Egypta a teď stojí před stavbou, kterou Pražané vídávají jen zdálky.

Nefertiti vykročí k Chufuově pyramidě a projde vstupním průčelím pomalovaným hieroglyfy. Zvenku stavba působí, že je postavena pouze z kamene, avšak zevnitř je zřejmé, že krom kamene, bylo použito i speciálního skla, které zvenku navozuje dojem bílého kamene, ale zevnitř je dokonale průhledné. Vstupní hala je ve vší pravdě výkladní skříní kultury, která si vyhrazuje právo na následnictví po starověkých předcích. Kachličky na podlaze vytváří barevné ornamenty. Přes vydlážděné vodní kanálky vedou chodníky, pod nimiž proplavou želvičky, z nichž některé vyťapkají na kameny. Ale co návštěvníka přímo oslní, jsou řady a řady sloupů řadí dvacetimetrových sloupů pokrytých pestrobarevnými hieroglyfy s dvoumetrovými postavami. Nefertiti ani nedohlédne na hlavice sloupů. Vstupní hala je natolik vysoká, až se cítí jako v katedrále. Cítí se jako ty želvičky ve vodních kanálcích, které vzhlížejí k procházejícím lidským obrům, jimž ani nedohlédnou na hlavy.

V hale se nacházejí i patnáctimetrové sochy sedícího Chufua. Levou ruku má položenou na klíně a druhou má přiloženou k hrudi. Nefertiti stojí a blaženě vzhlíží k překrásně barevným sochám faraóna. Bolí ji za krkem, ale nedovede si odepřít obdivování monumentů, které na vlastní oči doposud neviděla. Ano, koukala na nasdílené záběry na internetu, ale až od této chvíle může říct, že na vlastní bulvy viděla Chufua.

Ale Chufuem to nekončí. Prochází dál velkoryse vyzdobenou halou

a míjí opálené kolemjdoucí různých ras, kteří jsou stejně jako ona oblečeni do svršků inspirovaných starověkým Egyptem a bez rozdílu pohlaví jim oči kráslí černé oční linky. Odvážnější muži jsou oblečení pouze do pánských sukní a sandálů. Ženy i muži mají paruky různých tvarů. Malí holohlaví chlapci mají po stranách hlav zapletený cop. Děvčátka zase zdobí rozpuštěné vlasy a mnohé z nich mají vlasy spletené do copů. Sněhobílá Nefertiti všem závidí opálení. Snadno se spálí a kožní alergie jí zapovídá pigmentační UV postřiky. Takhle si nepředstavuje plnohodnotnou Egyptanku a často se mezi Thonisany cítí neadekvátně. Nefertiti je už od narození homo sapiens suanpchansis. Při jejím početí oba její rodiče disponovali čínskou technologií, se kterou se Nefertiti automaticky narodila, a proto by neměla nikdy trpět klasickými neduhy odmítačů, tedy až na případná neurologická onemocnění, která způsobuje sám *SuanPchan*, jako se to stalo v případě Benedikta. Nefertitina alergie na pigmentační UV postřiky je tedy u homo sapiens suanpchansis velice ojedinělá.

Nefertiti míjí kavárenské posezení s tenkým staroegyptským nábytkem, na němž jsou vyřezávané zvířecí prvky. V jednadvacátém století by v kavárnách zahlédla návštěvníky věnující se počítačům a mobilům (přestože by u stolu měli společnost), jenže dnes tyto přístroje patří do technologického pravěku. Díky *SuanPchanu* jsou počítači samotní lidé a nezúčastněné pohledy svědčí o jejich napojení na internet. Zkrátka dnešní kavárenští uživatelé internetu nepůsobí o nic

méně mimo než jejich předchůdci.

Do vůně kadidel vtančí čerstvě namletá káva, kterou kavárník nechává prohnat vroucí vodou, a nad šálkem se rozvinou plachty páry. Prostorem se v ozvěně nesou náboženské zpěvy. Nefertiti snadno zapomene na dobu, ve které žije, konečně se jí zhmotnil sen! Vždyť dneska posvačila u jednadvacet metrů vysoké Velké sfingy z Gízy! Thoniská *Velká sfinga* je překrásně kolorovaná a nechybí jí nos. Svět starověkého Egypta je světem barev a do zářivých barev se zabarvila i Nefertitina nálada. Jako dítě hltala cokoliv s motivem oblíbené civilizace. Dětský pokojík si zkrášlovala replikami litografií od Davida Robertse, který v devatenáctém století procestoval Egypt, a jeho kresby uchvacovaly západní svět. Dnes procházela ulicí nesoucí jeho jméno!

Výtah ji vyveze do desátého patra, kde s rodinou dostali přidělený třípokojový byt. Nestává se často, aby čerství držitelé podmíněného pobytu získali byt uvnitř exkluzivní Chufuovy pyramidy, ale upřímně, kdo by si stěžoval? Byt je po všech stránkách úžasný. Aby ne, pro milovníka starověku jsou dokonalé repliky dobového nábytku požitkem, při kterém se snadno uvěří, že život zůstane do konce dní už jenom exkluzivní. Výhled obrovitými okny je přímo skvostný, panorama Petřínských sadů neomrzí a pohled na exotické ulice Thonisu v každém vyburcuje básníka a nadšeného dobrodruha. Na stěnách jsou hieroglyfy hřejivých barev na okrovém podkladě. Vyobrazené postavy jsou v lehce nadživotní velikosti a barvy jsou nesmírně jasné a oku

příjemné. Funkci skříní zastávají truhlice se šikmými víky. Jsou vyzdobené výjevy z válečných výprav faraónů a na víkách mají hada ureuse chránícího obsah truhel. Sedací souprava je z tmavě lakovaného vyřezávaného dřeva a místo polstrování má speciální trvanlivou tkaninu nahrazující napnutou zvířecí kůži. Černobílá křesla jsou imitacemi z Tutanchamonovy výbavy. Až na kuchyňské spotřebiče v bytě není žádná další elektronika, pro člověka se *SuanPchanem* nemá opodstatnění.

V zasklené vitríně stojí trojice sošek v egyptském oděvu představující Nefertitinu rodinu. Pro thoniská obydlí jsou sošky zobrazující nájemníky obvyklé. Pokud nájemníci pozbudou povolení k pobytu, mohou si sošky vzít na památku.

Rodiče nejsou doma. Ve svém pokoji má na nočním stolku sošku kobry chránící ji před nočními můrami a prázdný list papyru, na němž si ráda promítá *virtuoprojekce* elektronických knih. Krom truhel k úschově oděvů a divanu místnost nepostrádá bohatě zdobený toaletní stolek ukrývající různá líčidla, masti a bižuterii. V zasklené vitríně má přes desítku rozličných staroegyptských paruk – různá mikáda, dlouhé či masivní paruky vytvářející dojem čtyřikrát tak velké hlavy oproti skutečnosti. V pokoji nesmí chybět busta její jmenovkyně. Dnešní Nefertiti odmalička obdivovala dokonalost tváře starověké krásy.

Jednou by chtěla být stejně krásná jako starověká královna. Ženy holt nikdy nedojdou klidu, pokud jde o jejich vzhled.

Ale teď si ze všeho nejdříve musí zaboxovat. Sundává si paruku, aby jí při fyzické zátěži nebyla na obtíž. Pytel visí ze stropu a holohlavá Nefertiti se nezdráhá kromě rukou využít i nohy. Srdce jí div nevytluče žebra.

Lehne si do postele s tvrdou matrací a snaží se zklidnit dech. Nohy postele jsou vyřezány do podoby atletických nohou geparda. Na postel ve vší tichosti vyskočí kočka jménem Maketaton. Tříletou kočku egyptského plemene *mau* pojmenovala podle předčasně zesnulé dcery starověké Nefertiti.

Ve dveřích se objeví Asiatka Teje oblečená jako Thonisanka. Bohatě zdobený náhrdelník jí přímo lichotí. Oproti dceři nemá vyholenou hlavu, neboť paruky využívá zřídka. Pozdraví dceru. „Zase soud?“

Nefertiti rozvalená na posteli jen pokývne rameny. Nemá ponětí, co víc dodat. Hladí kočku, která během tulení přede.

Její matka se posadí na kraj postele a ve snaze potlačit vztek, drtí stiskem matraci. „Takhle to přece dál nejde. Před čtvrt rokem jsi měla soudní líčení. A teď zase,“ sykne vzteky.

Nefertiti pozoruje hieroglyfy a nejeví známky, že by se s matkou chtěla vybavovat na toto téma. Soud ji čeká za čtyři dny, a to přesně v devět třicet. Ke všemu musí až na Prahu 18, kam se jí tuze nechce.

„Informovala jsi Benedikta?“ optá se dcery. „Máš prostor, přišel

domů,“ řekne ještě, než se otevřou dveře od bytu. Před okamžikem přes MM zjišťovala, kde se nachází.

U jídelního stolu je nezvyklé ticho. Nádobí je ze syntetického materiálu napodobujícího alabastr. Nefertiti se nezdá otcovo chování, které je od přistěhování do Thonisu... zamlklé. MM mezi nimi prořídly na minimum. Při hovoru s dcerou uhýbává očima, na což není zvyklá. *Co ho žere?* říká si pro sebe. Stůl mají bohatě prostřený. Najdou na něm lehké jídlo ze zeleniny a ovoce, aby je v horkém počasí nezatěžovalo, což Nefertiti vyhovuje, neboť je po jídle čeká cesta výhní na imatrikulační mši.

„Měli bychom se zúčastnit *Hatšepsutiných svátků*,“ snaží se přivést rodiče k tématu na hony vzdálenému k soudnímu líčení.

„Jeden z nás by ji měl doprovodit k soudu,“ Teje neztrácí nit a pohledem vyčkává, jak se Benedikt zatváří. „A mně se to bohužel opravdu nehodí.“

Nefertiti si doposud nezvykla na otcovo thoniské oblečení. Víc mu sedí jeho staroanglický outfit než egyptská suknice s halenou. „V pohodě, zajdu tam sama. Nestojím o hysterii.“

„Co bychom to byli za rodiče, kdyby alespoň jeden z nás nepřišel?“ optá se jí Teje břitce. „Pěkně mě to sere, ale skutečně nemůžu jít, abych jim hezky od srdce řekla, co si o tom všem myslím.“

Po zbytek oběda kuchyní zní jen žvýkání a cinkání příborů.

Imatrikulační mše se koná v ohromném chrámu bohyně Hathor, jehož volným předobrazem je staroegyptský chrám v egyptské Dendeře. Rodina vejde do bohatě vyzdobeného Hypostylového sálu s řadami dvanáctimetrových sloupů. Velkolepější Hathorin chrám se nachází už jen v Novém Vasetu, kde sídlí centrála náboženského korporátu *Vedoucí všech božích úřadů, n. s.* Nefertitina rodinka není jediná, kdo tají dech, desítky čerstvých Thonisanů hltají krásy zdobeného sálu, které osvětlují sporé paprsky plazící se sem skrze střechu. Hra stínů mámí jako ta nejlehčí droga. Zástupy nedočkavců popoženou rodinu do šerého Obětního sálu, který se od toho původního v Dendeře liší. Podél zdí je visuté hlediště s kamennými bloky sloužící k sezení. Jakmile se hlediště velkého sálu obsadí a k přihlížejícím se dostane hromadný *MM* upozorňující je na začátek obřadu, nastane ticho.

Na jeviště se za nábožných zpěvů tanečně propíší sedmero zázračně krásných kněžek bohyně Hathor oděných do dlouhých splývavých staroegyptských rób karmínové barvy. Vepředu na čelenkách mají *urea* (vztyčenou kobra), nad ušima zase rohy nebeské krávy a mezi nimi sluneční kotouč. Mladé dívky hrají na chrastící hudební nástroj *sistrum*. Vesměs arabské dívky představují sedmero Hathor, které při narození dítěte prozrazovaly osud. Jakmile dítě královského původu čekal

nehezký osud, Hathor zasáhla a osud zaměnila za lepší, a tím ochránila egyptskou říši. Tuto informaci přihlížející znají, protože jim zrovna byla nahrána do hlav. Mystický tanec sedmero Hathor doprovází *virtuoprodukce*, nejedná se přímo o holoprojekci, neboť zde není nainstalovaný fyzický holoprojektor. *Virtuoprodukce* – tedy virtuální holoprojekce – se zobrazuje pouze lidem se *SuanPchanem*. Kdyby se tu náhodou objevil odmítač – což je v Thonisu zcela nemožné – *virtuoprodukci* by vůbec neviděl. Tanečnice se skrze *virtuoprodukci* místy dojímavě a místy vesele proplétají. *Virtuoprodukce* připomínají exodus z Egypta do Prahy, války, zákazonosnou povodeň postihnoucí tehdejší Prahu – Smíchov a trestání prvních Thonisanů, kteří se navraceli ke starověké víře. Ale bědování nad nesnázemi dává veto *virtuoprodukce* obrovité bohyni Hathor s kraví hlavou. U jejích nohou působí sedmero Hathor jako malí jezevčáci. Děvčata se energicky roztančí. Bohyně změnila osud Thonisu a jeviště je plné pyšných *virtuoprodukci* oslavujících slavný vzestup ghetta. Zrychlené záběry výstavby pyramid a chrámů nenechávají na pochybách, že čerství Thonisané jsou součástí něčeho výjimečného.

Po mohutném potlesku následuje proslov padesátileté Anippe, titulované jako *velká jeptiška bohyně Hathor*. Nepotřebuje mikrofon, její hlas se automaticky vysílá do hlav posluchačů, tudíž nepotřebuje hovořit zvlášť nahlas. „...Požehnaná bohyně Hathor je kmotrou našeho skvělého Thonisu. Jest bohyni šířící lásku. Jest bohyni veškerých forem

slastí. A to od štěstí při pohledu na hvězdy po veselí, alkohol, lásku, krásu, konče fyzickou slastí. Zobrazuje se jako svůdná mladá žena se spletenými copy, nebo s kraví hlavou. Hlavu jí pokrývá koruna ze slunečního kotouče a rohů. Bohyně Hathor jest obrazem prvotního ženství. (...) Drazí, sešli jsme se, abychom oslavili váš vstup mezi Thonisany. Uctěme modlitbou bohyni Hathor a poděkujme jí za štěstí, kterým vás obdařila a umožnila vám pobývat v jejím hájemství. To ona jest patronkou Thonisu, tedy jest patronkou i nás všech.“

Modlitba se všem nahraje do paměti, a proto ji beze stopy zaváhání vsichni pronáší: „Požehnána Hathor, bohyně slasti ducha i těla, stůj při mně ve dne i noci, neslevím ve víře v tebe, ni v radost, kterou představuješ. Nebudu mlčet při lži druhého. Nebudu bratrem, ni sestrou, s nevděčníky plivajícími na tvůj odkaz. (...) Slibuji věrnost zvyklostem Thonisu, jeho vyhláškám a nezapomenu dodržovat zákony Euro-Ruské unie.“

Jenomže se po posledních slovech imatrikulační přísahy strhne povyk. Někdo přímočaře porušil přísahu a očitý svědek šokující nález okamžitě nasdílel na internet. Informační kanály neprodleně informují své odběratele přes *MM*. Nefertiti s rodinou okamžitě znají příčinu humbuku. V Thonisu se našla oběť vraždy!

Je nepřipustné, aby se do Thonisu dostal člověk se záznamem v

trestním rejstříku, ku příkladu za podvod nebo za vraždu. Před vstupem do Thonisu musí výherce podmíněného pobytu souhlasit s nahlédnutím do rejstříku trestů, který musí být panensky čistý. Pokud se zločinného „selhání“ dopustí uvnitř Thonisu, čeká ho vězení a bezpodmínečné vyhoštění. Vrahem se zcela logicky musela stát osoba až v Thonisu. V novodobé existenci Thonisu naprosto nemyslitelné a obyvatelstvo je po právu konsternováno, ač na druhou stranu lehce vzrušeno. Vždyť se tu nic podobného neděje dennodenně. Pozdvižení bývá o to senzačnější, oč významnější oběť je. V tomto případě nejde o nikoho menšího, než o vrchního písaře Ptaššepse, toho politika, který se popral na Tejenině banketu.

Teje stojí jako opařená. Je šokována ze skonu významného zákazníka jejího knižního ateliéru. Internetem se s velkým zájmem prohnala šarvátka mezi Ptaššepsem a knížetem Hans Karlem XIII. z Lichtenštejna. Teje nestojí o negativní reklamu a už vůbec nepravne po divokých dohadách, zda za tím nestojí kníže a jestli o tom Teje náhodou něco neví.

Benedikt zachovává zdání klidu rozumného gentlemana, přestože mu obrazy z místa činu hnuly žaludkem. Není mu příjemné špehovat mrtvého, se kterým ho pojí několik setkání v manželčině knižním ateliéru. Mrtvola neznámého „překvapí“, ale mrtvola Ptaššepse dělá z Benedikta jakéhosi pozůstalého. Prapodivný pocit. Benedikt chová podezření, že se Ptaššepes za jeho rodinu přimluvil, a proto vyhráli

podmíněný pobyt. Snad to nikdo nevyšťourá a nebude s tím jeho rodinu konfrontovat.

Situace je bezesporu vážná, proto thoniská policie všem Thonisanům „vleze“ do hlav. Nefertiti sebou trhne. Naléhavý a autoritativní ženský hlas informuje obyvatelstvo: „Thonisané, stal se nepromíjený akt zlovůle. Ostudná vražda vrchního písaře Ptahšepsese musí být bezpodmínečně objasněna! Nárokuje si právo nahlédnout do vašich paměťových záznamů, bez rozdílu společenského postavení a typu pobytu. Pokud odmítnete, čeká vás okamžité vzetí do vazby a nezvratné odnětí pobytu, bez rozdílu společenského postavení a typu pobytu. Nefertiti, máme váš souhlas k policejnímu skenu vašich paměťových záznamů?“ každému z Thonisanů položí žena otázku s jeho jménem. Nefertiti neodkladně souhlasí. „Děkujeme, záznamy nebyly vyhodnoceny jako podezřelé. V průběhu vyšetřování přesto můžete být kontaktována.“

Nefertiti si oddechne. Poslední, po čem prahne, je další soudní popotahování nebo policejní výslech. Přestože seděla na lavici obžalovaných u nejednoho soudu, nebyla nikdy odsouzena. Proto získala podmíněný pobyt.

Oblast Thonisu má ve výrobě piva dlouhou tradici. Ku příkladu již neexistující areál pivovaru Staropramen vznikl v druhé polovině

devatenáctého století. Dnes na jeho místě rostou lány prosa. Zemědělec svou produkci prodává *Hathořinu pivovaru*². Egyptské pivo bylo ve starověku určeno pro masy, bohatí si libovali ve vínu. Pivo vařili z pšenice nebo z ječmene a datlí. Avšak ve třináctém století se pivo vaří spíše z prosa bohatého na bílkoviny. Obilnina známá již z doby kamenné snáší sucho a extrémní horka panující často na území republiky. K růstu si vystačí s málem závlahy a zrna s ořechovou chutí rostou rychle a statečně odolávají škůdcům. Je tedy přirozené, že jedna z nejstarších obilovin nahradila plodiny jako pšenici.

Sedmdesátiletý Ahmose zbožňuje procházky, zvláště podél obilných polí naklánějících se pod nezbedným vánkem. Jenomže věk mu procházky zapovídá, horko nesvědčí jeho srdci, a proto se za něj prochází jeho syn středního věku a záznam procházky promítá v přímém přenosu do mysli svého otce. Ještě po padesátce měl otec bronzovou kůži, teď je ale starý Asiat světlý a ukrytý v klimatizovaném bytě.

Opáleného syna rozlítí vyšlapaná cestička v obilí. V dobré paměti vede zkušenosti s naléhavým hladem z dob dětství a poničené obilí je známkou zhýralého plýtvání jídlem, z čehož mu rozum běsní a dožaduje se spravedlnosti. Vycházkovou hůl chytne do pohotovostní polohy, to znamená, že ji nepoužívá k opoře při chůzi, ale připravuje ji k

² 2) Pivovar patří pod *Celostátní kněžskou organizaci bohyně Hathor – Republika Čechy a Morava, n. s.*

výchovnému výprasku. Krade se vyšlapanou cestou v obilí a číhá po zatraceném chuligánovi. Každý ušlápnutý metr v polámaném obilí rozněcuje jeho vznětlivou povahu. Hůl drží zkrátka, to znamená, že klouby na prstech prosvítají skrze kůži, což napovídá setsakramentskou sílu případného rozmachu. Pokud potká výtržníka, nemá se ten „zázrak“, na co těšit.

Jenomže výtržníka nepotká. Zato narazí na „třešničku na dortu“ z výtržníkovy ničení úrody. Ne že by byla thoniská móda zvlášť zahalující – ženy nosívaly i šaty, jejichž široká ramínka zakrývají prsa hlavně přes bradavky – ale aby se muž producíroval uprostřed pole, explicitně řečeno, nahatý, to by zaskočeného syna nenapadlo. Oběť spočívá na dece z vlastní krve. Děsivě zakrvavený nebožtík Ptahšepses leží na levém boku ve skrčené poloze nenarozeného plodu. Pozdější policejní analýza poukáže na orientaci mrtvol. Hlava je orientovaná k jihu a tvář je natočená k západu. Západ byl pro starověké Egyptany *Zemí mrtvých*. Způsob uložení těla se shoduje s prvotním pohřbíváním starověkých Egyptanů z předdynastického období.

K místu činu se jako první srotí thoniské bezpečnostní drony. O čtvrt hodiny později dorazí i policie na dvoukolových vozítkách imitujících válečné vozy. Policisté v temně rudých suknicích a obranných vestách stojí v elektrických vozech po dvojicích. Na hlavách mají helmice s chocholem a na boku jim visí opasky s donucovacími prostředky. Do této chvíle je vše nasdíleno na internetu. Syna pana Ahmose odváží na

policejní stanici a ten sdílení pod pohrůžkou soudu vypíná. Ale i tak jeho otec nasdílel záznam s dalšími a ti s dalšími. Každý si tak může prohlédnout mrtvého Ptaššepse.

„Byla bych radši, kdybyste mě oslovovali Nefertiti. Tak se přece jmenuji,“ odvěti Nefertiti arogantně o čtyři dny později. Má na sobě decentní thoniskou módu bez bižuterie a jednoduchou nevýstřední paruku. Mohla by dělat řadu zajímavějších věcí než trčet v soudní síni na Praze 18. Samolibý právník protistrany si půl roku po získání titulu vykračuje jako osmanský císař. Nepřekvapí ji, když na internetu najde celou řadu jeho samolibých obrazových materiálů ze soudních síní a promoci. Naopak ji překvapí, že nenachází hanlivé satirické koláže, které by mu daly za vyučenou. *No jo, nikdo si to nechce rozházet s právnickou štikou*, pomyslí si Nefertiti trpce.

„Omlouvám se, žalující strana vás stále vnímá pod původním jménem.“ Právník superpadouch se v perfektně padnoucím obleku přeslazeně usměje.

„Tak si se *SuanPchanem* zajděte na servis, když máte potíže s aktualizacemi.“ Nefertiti právníkovi oplatí úsměv. „Jméno jsem si změnila před drahnou dobou.“

Nefertiti má povědomí o způsobech agresivní komunikace, při které chcete druhého rozházet. Komolení jména je jedna z taktik při rozepři,

kdy jedna ze stran má navrch a chce toho druhého ještě více rozdrtit. Obě znesvářené strany se přitom mohly znát roky, avšak najednou je tykání zapomenuto a jindy hojně vyslovované jméno komoleno, anebo se protivník rovnou překřtí z Aleny na Evu.

„Obžalovaná, odpusťte si provokace,“ zamrmílá soudce.

V soudní síni je pouze ona se svým právním zástupcem, protistrana a soudce, který se na začátku přelíčení ušklíbl nad jejím egyptským jménem. Soudcova nechuť k Thonisu bije do očí. Jestliže vynese verdikt v jejímu neprospěch, může se spor po jejím odvolání protáhnout.

Benediktovi nakonec rozmluvila, aby ji sem doprovázel. Rozmlouvání přitom netrvalo dlouho. Otec trval na své přítomnosti u soudu spíše ze zdvořilosti. Ve tváři mu vyčetla úlevu, když si prosadila svou. Byla by ovšem raději, kdyby tu byl. Proč k sobě nemají blízko jako dříve?

Soudce vyhlásí přestávku, během které musí všichni počkat na chodbě. Nefertiti má radu se svým právníkem. Po chvíli jsou právníci předvoláni k soudci a Nefertiti jde až na druhý konec chodby, aby byla co nejdále od žalující strany. Soudy ji vysilují. První tři žaloby brala dost vážně a byla z nich celá vyjukaná, bála se, jenže následující ji už jenom serou, serou, serou. Nemůže si vynachválit boxovací pytel, na němž tupí svou zlost, kdykoliv přijde soudní předvolání jako *MM*. I teď by si nejraději zaboxovala. Nedokáže se smířit s návrhem, se kterým

před soudce předstoupí její právník. Celou tuhle estrádu by nejraději zažehnala sexem. A ne *viranosexem*. Potřebovala by na sobě cítit teplé tělo, co se při námaze potí a napíná. Tohle všechno může cítit i při *viranosexu*, jenže tomu chybí trapné chvíle po sexuálním úletu, po kterém si člověk vyčítá nerozvážnost a neví, jak se rychle zbavit milence. Po skutečném úletu výčitky vyplňují hlavu natolik, až člověk zapomíná na vše ostatní. A Nefertiti tolik potřebuje zapomenout na zatracený ústupek, se kterým před soudce předstoupí její právník.

O trapných chvílích po reálném sexuálním úletu jenom četla. Nefertiti je panna. *Viranosex* je pro ni snadný a pohodlný, užije si kdekoliv a kdykoliv a po dokonání se jednoduše odpojí a může se věnovat tomu, čemu potřebuje. Na *viranosexu* hlavně oceňuje fakt, že ji oproti reálnému aktu nehrozí nasdílení na internet. Udrží anonymní *viranosexové* románky s několika muži z Euro-Ruské unie, ale o panenství reálně nepřišla. Orgasmů ovšem zažila nespočet, o tom žádná. Vždyť člověk dokáže vyvrcholit i během lechtivého snu, takže nikoho nepřekvapí, že je možno vrcholu dosáhnout i po internetu. Nefertiti není ostatně exotem, pokud se lidé se *SuanPchanem* nerozhodnou založit rodinu, nepotřebují reálný sex k uspokojení svých potřeb. Ani mnoho partnerů mezi sebou neudrží hlubší fyzický kontakt. Se svým partnerem mohou zdánlivě neškodně ležet v posteli, zatímco se v jejich hlavách rozehrává divoká partie, u které si mnohdy vylepšují své zevnějšky. Tolik k jejich vzájemné fyzické lásce...

Nepolíbení reálným sexem jsou k nalezení i mezi třicátníky a čtyřicátníky. Ale pořád platí, že si to většina vyzkouší takříkajíc i na vlastní triko.

Samozřejmě dochází k brutálnímu střetu se skutečností, pokud lidé nejdříve holdovali virtuálnímu sexu. Skutečnost je totiž... mnohem skutečnější, takže je z počátku potřeba mnohem více trpělivosti, s čímž se mnoho lidí nedokáže smířit (muži *jsou* moc brzy, ženy zase vůbec) a raději utečou zpátky k elegantnějšímu řešení virtuálního sexu. Pointa spočívá v tom, že psychiatři a psychologové nemají nouzi o práci a pomoc s vypořádáváním se se skutečným světem patří k dennímu chlebu jejich profese.

Nefertiti chtě nechtě musí zpátky do soudní síně. Přelíčení pokračuje.

Jakmile se všichni usadí, soudce informuje o výsledku rokování právníků. „Obě strany se mimosoudně dohodly, žaloba je stažena.“ Práskne kladívkem.

Kulatý stůl. Kolem něho osm židlí. Obsazených je šest. A na nich běloši. Nefertiti si dala záležet, aby seděla naproti Drahomíře, která ji opět a zase zažalovala. Ano, tím těžko stravitelným ústupkem byl pozdní oběd ve staročeské putyce nedaleko soudní síně. Drahomíra přizvala k obědu i svou vyzáblou starou matku, svého výstředního

strejdu, tetu a sestřenici s její dcerou Amálkou. Jenom teta vypadá uhlazeně a vkusně. Zbytek žen se chybně domnívá, že jimi zvolené svršky je zvelebí. Holohlavý strejda Drahomíry je kapitola sama pro sebe. Přes svou pokožku si nechává promítat *virtuoprojekci* reklamních sdělení, takže se zdá, že jeho tělo je živoucím monitorem. Muž chameleon patří mezi hvězdičky internetu, na němž je fůra nasdílených momentů, kdy ze sebe dělá učiněného vola na společenských událostech. Zpočátku na ně chodil nepozván, ale teď je zván, aby hosty bavil nemožnými kecy a eskapádami. Což se mimochodem hodí firmám inzerujícím na jeho celotělním reklamním prostoru, jsou pak více vidět.

Nejmłodší Amálka má prázdny výraz typický pro většinu teenagerů. Není potřeba trápit mozek hledáním příčiny nezúčastněnosti, je na internetu.

Drahomíře, strůjkyni žaloby, táhne na čtyřicet. Nefertiti ji podezřívá, že ostatní pozvala, aby legitimizovala své požadavky a měla při sobě spojence. Nebylo by to ostatně poprvé, kdy u členů rodiny očekává automatický souhlas se vším, co si usmyslí. Pokud by nesouhlasili, byli by v nemilosti, a to do doby, než by jí vyhověli a pomohli. Můžete jí všemožně pomáhat, ale v okamžiku, kdy s ní nesouhlasíte, jste za toho zlého.

„Řekni mi o životě v Thonisu,“ prosí muž chameleon. „Je opravdu velkolepý?“ dychtí po informacích.

„Neměla bys vykonávat takové zaměstnání,“ skáče mu do řeči

zachmuřená Drahomíra a mění téma.

„Nejspíš k tomu mám předpoklady, když vezmeme v potaz okolnosti mého narození,“ rýpne si vzpurná Nefertiti.

„Snažte se spolu vycházet,“ navrhne vyzáblá matka Drahomíry roztřeseně.

„Nemohla jsem si pomoci.“ Nefertiti pohladí stařenu po rameni. „Nechápu, proč tě sem vytáhla, měla bys být v klidu.“ Nefertiti otočí hlavu k Drahomíře. „Zkoušíš brnkat na city. Nepřekvapuje mě to.“ Nesnese se na ni dívat dlouho, proto věnuje pozornost nejmladší Amálce brouzdající po internetu. Všimne si Amálčiny rostoucích bradavek nadouvajících halenku. Nemá podprsenku.

Amálka se odpojí a spiklenecky se usměje. Měla *viranosex*. „Pamatuješ si, jak dělala mrtvou?“ hlas je podbarvený doznívající rozkoší.

„Kdo by zapomněl. Až budeš mrtvá, nikdo to nebude brát vážně,“ řekne Nefertiti stařeně.

Ta se s chrchláním zasměje. „Zkoušela jsem, jak se zachováte, když mě najdete mrtvou.“

„Způsobovala jsi nám trauma,“ podotkne Nefertiti nemilosrdně. Stařena se nepřestane chichotat. „Byly jsme děti. Ležela jsi na podlaze a dělala mrtvou. Co víc může dítě traumatizovat než pohled na mrtvého?“ Dnes už je z toho bláznivá historka, ale v dětství šlo o příšerné vtipky.

Amálka má opět prázdný výraz.

„V Thonisu se stala vražda,“ Drahomíra neříká nic nového.

„Uvažuje se, zda nezabíjelo zvíře. Po policejním skenu paměti Thonisanů se nenašel pachatel,“ řekne nadšeně muž chameleon.

„No, týjo, musela jsi mě tahat k soudu, abys mi řekla o vraždě?“ Nefertiti těžko zakrývá podráždění. Ani nechce. „Promiňte, měla bych se chovat slušně, jinak mě zase zažaluje,“ koukne po ostatních. „Nechápu, jak s ní můžete táhnout za jeden provaz.“

„Chyběla jsi nám,“ řekne Drahomíra smířlivě.

„Chyběla jsem tobě, ty psychopatko. Kdybys chyběla ty mně, vídáme se i jindy než u soudu,“ pohrdne smířlivostí. „Máme ještě dvacet osm minut, tak toho dobře využij.“ Boxovací pytel, Nefertiti potřebuje svůj boxovací pytel!

„Neměla bys bydlet v Thonisu. Není tam bezpečně,“ dělá si starosti Drahomíra.

„Týjo, a co ve zbytku Prahy? Musím vás unavovat se statistikou vražd? Chtěla bys ji slyšet v rozmezí let, kvartálů, anebo po měsících?“

„Je snad pochopitelné, že se o tebe strachuji,“ podbízí se sklíčená Drahomíra.

„V tom případě bys měla jásat, že bydlím v Thonisu!“

„Ale stala se tam vražda,“ nenechává se odbýt.

„Posloucháš se? Bydlím na nejbezpečnějším místě republiky, možná na nejbezpečnějším místě celé planety, a ty chceš, abych se odstěhovala. Jaký v tom vidíš smysl? Tobě je ukradené, že jsem na nejbezpečnějším

místě, ty si umanutě myslíš, že mi bude nejlépe u tebe. Ale obě víme, že nebude. Žasnu. Z jakési biologické přizemnosti očekáváš, že si tě budu vážit, ale v první řadě bys měla být konzistentní v názorech a měla bys jednat logicky, a ne jako dítě, které reaguje v závislosti na momentální náladě. Přitom nemáš vadný *SuanPchan*, taková jsi totiž byla vždycky. Jednou jsi řekla tohle, pak tamto, ale pokaždé muselo být podle tvého momentálního přesvědčení. Ani nejsi schizofrenní, jenom nemáš sebevědomí a jsi plná obav. Nedovedeš si poradit sama se sebou, nevíš, co se svým volným časem, avšak opět si z jakési biologické přizemnosti nárokuješ právo na vyšší pravdu. Umanutě se snažíš kormidlovat něčí život, aniž bys měla vizi o tom svém.

Jenom nesneseš být sama. To je ta záhada. Díky tomu strachu od sebe ovšem všechny odháníš. Jenomže tohle není hlavní jádro pudla, proč tě nesnáším.“

„Jakési biologické přizemnosti? Jsem tvá matka!“ Drahomíra slova skoro vyplivne.

„Tou je Teje.“

„Pokud se dobře dívám, nemáš asijské rysy.“

„Jak říkám, z jakési biologické přizemnosti, lze za matku pokládat tebe, avšak... mou matkou je Teje.“

Muž chameleon si zjevně užívá setrvání v epicentru sporu.

Amálka se nejspíš oddává dalšímu *viranosexu*.

Stařena za svůj život zažila plejádu podobných výstupů, tak k tomu